

1 Highlights på Museer – Forår 2026 Arken - Monira Al Qadiri

1 Highlights Uge 8+9 Arken – Monira Al Qadiri

”Der hænger og står de så her på Arken, disse molekyllære og *amøboide* badebry i overstørrelse og minder os om vores egen opblæsthed. Ingen klimaforandring skal komme og fortælle os, hvordan vi skal leve!”
Mathias Kryger, Politiken

Fra efteråret 2025 præsenterer ARKEN en stor udstilling med den kuwaitiske kunstner Monira Al Qadiri, som vil installere værker gennem hele ARKENs Kunstakse: Flydende ballon-skulpturer formet som petrokemiske molekyler, perlemorsskinnende, svævende borehoveder og et videoarbejde, hvor vi ser et olieraffinaderi gennem et barns fantasi.

Al Qadiri (f. 1983) er opvokset i Kuwait, hvor den primære industri på blot én generation ændrede sig fra perlefiskeri til olieboring. I sin kunst sammenfletter hun oldtidens mytologi med en futuristisk æstetik og stiller løbende spørgsmål ved, hvordan ressourceudvinding og petrokultur er blevet en accepteret del af vores samfund – drevet af profit. Al Qadiri skaber et kosmos af mange verdener og modsætninger.

Fra perle til petroleum

Monira Al Qadiri er født i 1983 i Dakar i Senegal.

Ikke fordi familien hørte til der, men fordi hendes far arbejdede som diplomat.

Allerede her begynder et mønster, der går igen i hele hendes kunst:

bevægelse, forskydning og det at leve mellem steder.

Kort efter flytter familien tilbage til Kuwait.

Her vokser hun op i et samfund, der i løbet af ganske få årtier har forandret sig radikalt — fra perlefiskeri til petrostat.

Hendes mor, Thuraya Al-Baqami, er kunstner.

Hendes storesøster, Fatima Al Qadiri, bliver senere musiker og kunstner.

1 Highlights på Museer – Forår 2026

Arken - Monira Al Qadiri

Kunsten er altså ikke noget, der kommer udefra — den er en del af familiens hverdag, af sproget der tales derhjemme.

Men barndommen i Kuwait er ikke idyllisk.

Familien lever gennem Golfkrigen i 1991.

Krigen, olien, infrastrukturen og den politiske magt er ikke adskilte størrelser — de smelter sammen i erfaringen af at være barn i en petrostat.

Som 16-årig flytter Monira Al Qadiri alene til Japan.

Hun bliver der i ti år.

Det er vigtigt.

For Japan giver hende både afstand og metode.

Her studerer hun intermedia art og tager senere en ph.d. ved Tokyo University of the Arts.

Hendes afhandling har titlen *The Aesthetics of Sadness in the Middle East* — allerede her ser vi, hvordan følelser, politik og æstetik tænkes sammen.

Sorg, melankoli og tab er ikke private følelser hos Al Qadiri.

De er kollektive.

Historiske.

Indlejret i landskaber, i materialer, i økonomier.

I dag er hun baseret i Berlin og arbejder med video, skulptur, installation og performance.

Hun har haft soloudstillinger på blandt andet Blaffer Art Museum i Houston, Haus der Kunst i München og Sursock Museum i Beirut, og hendes værker har været vist på institutioner som MoMA i New York og Palais de Tokyo i Paris.

Men uanset hvor værkerne vises, kredser de igen og igen om de samme grundspørgsmål:

Hvad betyder det at leve i en petrostat?

Hvad gør olie ved vores forestillinger om krop, magt og køn?

Og hvordan bevarer man kollektive erindringer, når hele samfundsformer forsvinder?

To temaer går særligt stærkt igen i Monira Al Qadiris praksis: petrostater og kønsidentitet.

Og det afgørende er, at de **ikke** er adskilte.

Olie handler hos hende ikke kun om økonomi og klima.

Det handler også om maskulinitet, magt, penetration, kontrol.

Og køn handler ikke kun om identitet.

Det handler om, hvem der har adgang til magt — og hvem der ikke har.

Kuwait – ét generationsskifte

Monira Al Qadiri er født i 1983 og vokser op i Kuwait.

Et land, hvor historien på mange måder kan fortælles som én voldsom bevægelse.

På blot én generation forandres den primære industri:

Fra perlefiskeri

til olieboring.

Perlefiskeri er langsomt.

Det er afhængigt af havet, af vejr, af kroppe.

Det er farligt — men det er også rytmisk, gentagende, næsten poetisk.

Olieindustrien er noget andet.

Den er larmende.

Den er vertikal.

Den borer nedad.

Den accelererer.

1 Highlights på Museer – Forår 2026

Arken - Monira Al Qadiri

For Al Qadiris forældres generation repræsenterer olien fremskridt, velfærd, stabilitet.

For hendes generation er olien allerede noget mere tvetydigt:

Noget nødvendigt — men også noget truende.

Og det er vigtigt at forstå:

Hun vokser ikke op med olie som en abstrakt klimadebat.

Hun vokser op med olie som **syn, lyd, form**.

Barndommens blik

Al Qadiri har flere gange fortalt, hvordan hun som barn oplevede olieindustrien næsten som noget magisk.

Borehovederne var enorme.

Maskinerne var fremmede.

Lydene var dybe og vibrerende.

Som barn forstår man ikke systemer.

Man forstår stemninger.

Og i hendes kunst vender hun igen og igen tilbage til netop dette blik:

Barnets blik — ikke som naivitet, men som en anden form for viden.

Når vi ser olieraffinaderiet gennem et barns fantasi i videoarbejdet her på ARKEN, er det ikke for at idyllisere.

Det er for at minde os om, hvordan fascination altid kommer før forståelse.

Måske også før kritik.

Æstetikken: skønhedens fælde

Lad os tale om det, mange bemærker først:

Skønheden.

De flydende ballon-skulpturer, formet som petrokemiske molekyler (Petrokemiske molekyler er kemiske forbindelser, der er udvundet af råolie (petroleum) og naturgas gennem raffinering og forarbejdning. De fungerer som byggesten til produktion af en lang række materialer, herunder plastik, gødning, syntetisk gummi, fibre, opløsningsmidler og brændstoffer.)

De perlemorsskinnende borehoveder.

De glatte overflader, de klare farver, det næsten futuristiske udtryk.

Det er meget let at blive draget.

Og det er helt bevidst.

Al Qadiri arbejder ikke med chok.

Hun arbejder med forførelse.

Hun lokker os tættere på noget, vi måske ellers ville vende os væk fra.

Hun minder os om, at olie ikke bare er ødelæggelse — den er også begær, velstand, løfte.

Det ubehagelige opstår ikke, fordi værkerne er grimme.

Det opstår, fordi de er smukke.

Mytologi og underverden

Et centralt lag i Al Qadiris kunst er mytologi.

I mange gamle myter findes der stoffer i undergrunden, som giver magt — men altid til en pris.

Noget, der skal graves op.

Noget, der forstyrrer balancen.

Olie bliver hos Al Qadiri en slags nutidig mytologisk substans.

Et sort guld.

Et underverdensstof.

Borehovedet bliver ikke bare et redskab — men et væsen.

Noget næsten kropsligt.

Noget, der både penetrerer og bringer noget frem.

1 Highlights på Museer – Forår 2026

Arken - Monira Al Qadiri

Her smelter fortid og fremtid sammen.
Oldtidens myter møder science fiction.
Og vi står midt imellem.

Petrokultur – det accepterede problem

Et af de vigtigste spørgsmål i Al Qadiris praksis er ikke:

Er olie dårlig?

Det er:

Hvordan blev den så normal?

Hvordan blev ressourceudvinding, forurening og ekstrem profit en accepteret del af vores hverdag?

Petrokultur handler ikke kun om benzin og plastik.

Det handler om tempo.

Om forbrug.

Om forventningen om konstant vækst.

Og her er Al Qadiri særligt interessant, fordi hun ikke taler *fra* Vesten om Mellemøsten — men indefra og ud.

Hun viser et kosmos af modsætninger:

Skønhed og vold

Nostalgi og fremtid

Fascination og frygt

Kunstens særlige rum

Noget af det, kunsten kan — og som videnskab og politik har svært ved — er at rumme modsætninger uden at løse dem.

Al Qadiris værker siger ikke:

“Sådan skal du mene.”

De siger:

“Se. Mærk. Bliv i det.”

De giver os et rum, hvor vi kan erkende vores egen ambivalens:

At vi elsker det, der ødelægger.

At vi længes efter det, vi frygter.

Og måske er det netop derfor, denne udstilling føles så aktuel — uden at være didaktisk.

Afslutning

Når I går rundt i udstillingen — vil jeg opfordre jer til at spørge:

Hvad gør det ved mig?

Hvilke billeder bliver hængende?

Hvilke følelser dukker op?

Og hvad siger det om den verden, vi selv er en del af?

Monira Al Qadiri skaber ikke svar.

Hun skaber rum.

Værkanalyser:

Overordnet blik: et fremmed, forførende landskab

Det første, der slår én, er **skalaen og lethed**.

Værkerne fylder rummet massivt — men de **hviler ikke**.

De hænger.

De svæver.

De balancerer.

1 Highlights på Museer – Forår 2026

Arken - Monira Al Qadiri

Det er industriens former, men frataget tyngde.
Noget, der normalt presser sig *ned i jorden*, er her løftet *op i luften*.
Allerede her sker et afgørende greb hos **Monira Al Qadiri**:
Hun vender olieindustriens logik på hovedet.

De oppustelige skulpturer: **BENZENE FLOAT (2023)**

De store, oppustelige former — i perlemor, pink, blå, lilla og olieglinsende nuancer — refererer til **petrokemiske molekyler**, herunder benzen.

Form og materiale

- Oppustelige → midlertidighed, skrøbelighed
- Syningerne er synlige → håndværk, krop, hud
- Overfladen er iriserende → minder om olie på vand

Det er vigtigt:

Benzen er giftigt.

Men her er det gjort blødt. Erotiske. Næsten legende.
Skulpturerne ligner på én gang:

- legetøj
- indre organer
- futuristiske væsner
- luksusobjekter

Publikum *ved*, at det er farligt — men kroppen reagerer med lyst.

Det er en **æstetisk fælde**.

Svæv og kontrol

At værkerne hænger fra loftet er ikke neutralt.

Olieboring handler om:

- kontrol
- penetration
- vertikal magt (ned i jorden)

Her hænger formerne i liner — som balloner, men også som marionetter.

Spørgsmålet bliver:

Hvem kontrollerer hvem?

Er det industrien, der holder verden oppe?

Eller er det verden, der nu bogstaveligt talt **holder industrien i snore**?

Borehovederne: **OR-BIT / Empire Dye / drill-bit-serien**

De mindre, tunge skulpturer på sokler — formet som borehoveder — er måske de mest tvetydige.

Form

- Aggressive, takkede, piggede
- Symmetriske, næsten ornamentale
- Forstørrede til ikoniske objekter

De ligner på én gang:

- våben
- kroner
- religiøse relikvier
- sexlegetøj

1 Highlights på Museer – Forår 2026

Arken - Monira Al Qadiri

Her smelter **magt, begær og vold** sammen.
At de står på sokler, er vigtigt:
De er ikke værktøj længere — de er **feticher**.

Perlemor og historisk hukommelse

Farverne er ikke tilfældige.
Perlemorsglansen refererer direkte til:

- perlefiskeri (Kuwaits før-olie-økonomi)
- havet
- noget, der tager tid

Olie og perler deler den samme glans — men ikke den samme tidslighed.

Perlen dannes langsomt.

Olien udvindes voldsomt.

Ved at give olieobjekterne perlemorshud skaber Al Qadiri en **kortslutning i historien**:

Fortid og nutid ligger oven på hinanden.

Rummet som krop

I midten af udstillingen møder vi installationen *Gastromancer*. Her svæver to enorme konkylier i et rum badet i dybe røde farver. Rummet kan minde om en indre krop, en livmoder eller et organ. Først ser konkylierne tomme ud, som fossiler fra et fremmed hav, som noget, der hører fortiden til. Men så begynder de at hviske. De giver tegn på liv.

Det er et meget stille værk, men også et meget stærkt værk. For her sker der noget afgørende: Det livløse bliver levende. Det objekt, vi normalt ser som en ting, får pludselig en stemme. Al Qadiri giver ikke bare form til olieindustriens redskaber eller symboler — hun giver subjektivitet til det, vi ellers opfatter som dødt materiale.

Konkylierne i *Gastromancer* er af typen Murex, og det valg er ikke tilfældigt. Murex-konkylien har en lang og kompleks historie, som er tæt forbundet med udvinding og handel. I slutningen af 1800-tallet sejlede den første olietanker gennem Suezkanalen, og skibet hed *SS Murex*. Navnet pegede tilbage på et tidligere handelsområde, hvor man høstede konkylier som pyntegenstande. Senere, i det 20. århundrede, viste det sig, at kemikalier brugt i skibsmaling — særligt på olietankere — påvirkede netop disse konkylier biologisk og fik dem til at udvikle hanlige træk, hvilket gjorde dem sterile. Industrien ændrede altså ikke bare landskaber og økonomier, men også køn og biologi.

Det betyder, at konkylien hos Al Qadiri ikke bare er et naturmotiv. Den er et vidne. Et væsen, der bærer spor af handel, imperialisme, kemi og kønsforandring. Og når hun lader konkylierne hviske til hinanden, når hun lader dem have et indre liv, sker der noget meget præcist: Hun vender blikket. Hun spørger ikke kun, hvad vi gør ved naturen. Hun spørger, hvad naturen mon ville sige, hvis den kunne tale tilbage.

Stemmerne i værket stammer fra en roman, *The Diesel*, hvor hovedpersonen er en nonbinær sanger og danser, der forsøger at finde sin plads i et samfund forandret af olieindustrien. Det litterære lag er vigtigt, fordi Al Qadiri ofte arbejder med følelser og fortællinger lige så meget som med former og materialer. Hun har selv sagt, at hendes værker på overfladen kan virke tegneserieagtige eller legende, men at de under denne overflade rummer en tung og mørk litterær side.

Og måske er det netop her, vi ser noget centralt i hendes praksis: Hun forsøger ikke kun at vise os olie som industri eller politik. Hun forsøger at give liv til det usynlige. Til de affektive miljøer, til de følelser og

1 Highlights på Museer – Forår 2026

Arken - Monira Al Qadiri

erindringer, som ikke kan måles, men som alligevel former verden. Konkyljerne bliver næsten som psykologiske rum. Ikke bare skaller, men væsener med indre liv.

Hvis dinosauren i udstillingen er stemmen fra fortiden — et ekko af det, der engang var levende og nu er blevet til olie — så er konkyljerne noget andet. De er ikke fortid. De er det ikke-menneskelige nu. De er naturen, der ikke bare er baggrund, men aktør. Ikke bare ressource, men subjekt.

Og i det øjeblik vi står foran dem og lytter til deres hvisken, bliver vi mindet om noget ret enkelt og samtidig ret ubehageligt: At det måske ikke kun er os, der har en historie i denne udstilling.

Måske er det også alt det, vi normalt betragter som stumt.

Dinosauren og mikrofonen (performativt værk)

Billedet med dinosauren foran mikrofonen er næsten absurd — men meget præcist.

Dinosauren:

- uddød
- forhistorisk
- for stor
- for voldsom

Mikrofonen:

- talens magt
- repræsentation
- politik

Det er svært ikke at læse det som:

En gammel magt, der stadig taler. Eller: Noget, der burde være forbi — men stadig har stemme.

Samlet fortolkning: et kosmos af modsætninger

Disse værker gør ikke én ting.

De holder **modsætninger åbne**:

- Skønhed - ødelæggelse
- Lethed - vold
- Barndommens fantasi - industriens realitet
- Begær - skyld

Og netop derfor er de så stærke i et museumsrum som ARKEN.

De siger ikke:

“Sådan skal du mene om olie.”

De spørger:

Hvorfor er vi stadig så tiltrukket af det, der langsomt gør os hjemløse?

Politiken anmeldelse af Mathias Kryger:

<https://politiken.dk/kultur/kunst/art10618482/Udstilling-p%C3%A5-Arken-minder-os-om-vores-egen-opbl%C3%A6sthed>